

בג"צ 917/14 - מילועוף אינטגרציית פטם אגודה שיתופית חקלאית בע"מ נ' מנהל השירותים הווטרינריים במשרד החקלאות

בג"צ 917/14 - מילועוף אינטגרציית פטם אגודה שיתופית חקלאית בע"מ ואח' נ' מנהל השירותים
הווטרינריים במשרד החקלאות ואח' עליון
בג"צ 917/14

1. מילועוף אינטגרציית פטם אגודה שיתופית חקלאית בע"מ
2. עוף עוז שיווק בע"מ

נגד

1. מנהל השירותים הווטרינריים במשרד החקלאות
2. שר החקלאות ופיתוח הכפר
3. שרת הבריאות
4. שר האוצר
5. שר הכלכלה

6. מנכל משרד ראש הממשלה
7. מרכז השלטון המקומי בישראל
8. המועצה לענף הלול

בית המשפט העליון בירושלים
[31.07.2016]

כבוד הרשם גלעד לובינסקי זיו
בקשה לפסיקת הוצאות מטעם העותרות

פסק דין

1. בהמשך לאמור בהחלטתו של כב' הרשם ג' שני ובהסכמת העותרות, מורה אני על מחיקת העתירה.
2. לעניין בקשת העותרות לפסיקת הוצאות:
 - א. הסעדים אשר התבקשו בעתירה עסקו במתן פטור מן החובה לבצע "בדיקות משנה" למוצרי עוף אשר יוצרו במשחטות המאושרות לייצוא. זאת, על דרך של מתן הנחיה מתאימה מטעם המשיב 1 או של התקנת תקנות מטעם המשיבים 2-3, ועד להסדרת הסוגיה במסגרת חקיקה ראשית. הצורך להכריע בסעדים שהתבקשו התייטר, עם הסדרת הסוגיה במסגרת חוק הגנה על בריאות הציבור (מזון), התשע"ו-2015. ואולם, עיון בפרוטוקול הדיון שהתקיים ביום 29.12.2014 מעלה כי בית המשפט הביע עמדה לכאורית לפיה יש ממש בטענת המשיבים 1-6 (להלן: המשיבים) כי קיים קושי ליתן את הסעדים האמורים. כך, מן הטעם שהדרך היחידה לעיגון הפטור האמור היא באמצעות חקיקה ראשית. נתון זה שוקל לחובת העותרות, בכל הנוגע לבקשתן לפסיקת הוצאות.

ב. יחד עם זאת, דומה כי אף המשיבים אינם חולקים על כך שמבחינה מהותית, מטרתן של העותרות הייתה להביא - בדרך כזו או אחרת - להסדרת סוגית הפטור. זאת, לאחר שעתירה קודמת אשר הוגשה על ידי העותרת 1 ועל ידי גורם נוסף נדחתה בשנת 2011, תוך שנקבע בין היתר כי "הגורמים הרלוונטיים בשלטון המרכזי פועלים לשם הסדרת הנושא של בדיקות מזון מן החי, כולל בשר עוף... מוכנים אנו להסכים כי ראוי לטפל בנושא בקצב מהיר יותר, הכל בהתחשב באילוצים השונים ובסדרי העדיפות לפיהן פועלות הרשויות" (סעיף 6 לפסק הדין בבג"ץ 9682/10. ההדגשה שלי - ג'ל'). ואכן, עובדה היא שבעקבות הדיון שהתקיים ראה בית המשפט לקבל את הצעת המשיבים עצמם ולהותיר את העתירה תלויה ועומדת עד להסדרת הנושא בחקיקה. משכך, וחרף הקושי אשר נזכר בפסקה א' דלעיל, איני סבור כי יש לומר שהגשת העתירה הייתה בלתי מוצדקת.

ג. מן החומר שלפניי עולה, כי עוד טרם הגשת העתירה פעלו המשיבים להסדרה חקיקתית כוללת של סוגיית "בדיקות המשנה" במוצרי מזון מן החי. מדובר בסוגיה בעלת מורכבות בלתי מבוטלת. משכך, אין בידי לקבוע כי העתירה היא היא הגורם המרכזי אשר הוביל להשלמתם של הליכי החקיקה. יחד עם זאת, דומני כי השתלשלות האירועים מעת הגשת העתירה ועד לסיום הליכי החקיקה מלמדת כי העתירה תרמה לקידומו של העניין, ולו במימד הזמן.

ד. נוכח כלל האמור לעיל ובשים לב לאמות המידה החלות בכגון דא, הגעתי לכלל מסקנה כי יש מקום לחייב את המשיבים בהוצאות לטובת העותרים, אך זאת בשיעור מתון יחסית אשר ישקף הן את הקשיים במתכונת בה הוגשה העתירה והן את העובדה שהמשיבים החלו לפעול להסדרה חקיקתית מיוזמתם, עובר להגשת העתירה. אף יש להביא בחשבון את אופן התנהלותם של המשיבים, אשר הסכימו להותיר העתירה תלויה ועומדת ובכך תרמו לקידום העניין. גם העובדה שהעותרות בחרו שלא ליתן פירוט ותייעוד ביחס לגובה ההוצאות הריאליות בהן נשאו, שוקלת לרעתן. אין מקום לחייב את המשיבה 7 בהוצאות, שכן ההסדרה החקיקתית האמורה לא מצויה בסמכותה או בשליטתה.

ה. אשר על כן, המשיבים 1-6 יישאו בהוצאות לטובת העותרות בסכום של 7,000 ₪. ניתן היום, כ"ה בתמוז התשע"ו (31.7.2016).